

Uredništvo:
Schillerjeva cesta št. 3,
na dvorišču, I. nadstropje.

Rokopisi se ne vračajo.

List izhaja vsak dan razun
nedelj in praznikov ob 4. uri
popoldne.

Sklep uredništva ob 11. uri
dopolodne.

Nefrankirani dopisi se ne
sprejemajo.

Anonimni dopisi se ne uva-
žujejo.

NARODNI DNEVNIK

Upravništvo:
Schillerjeva cesta št. 3.
Naročnina znaša za avstro-
ogerske dežele:
celoletno . . . K 25.—
polletno . . . K 12.50
četrtletno . . . K 6.30
mesečno . . . K 2.10
Za Nemčijo:
celoletno . . . K 28.—
za vse druge de-
žele i. Ameriko K 30.—
Naročnina se pošilja vnaprej.
Za oglase (inzerate) se
plačuje od četverstopne
petit vrste po 12 h, za
večkratni natis primeren
popust.
Posamezna šte. stane 10 h.

Štev. 165.

Telefonska številka 65.

Celje, v petek, dne 23. julija 1909.

Čekovni račun 48.817.

Leto I.

Iz govora dež. poslanca dr. Vekoslava Kukovca v Središču.

III.

Naravno je, da govorimo nekoliko tudi o štajerskem deželni zboru, ki se utegne sklicati čez nekaj tednov k prvemu zasedanju. Ali se bodo naši klerikalci izkazali tamkaj enake mojstre kakor v državnem zboru? Jasno je, da morajo imeti za Gradec natančen načrt za pomoč štajerskemu kmetu, saj vendar ne bodo tudi v Gradcu poznali le — bosanskega kmeta!

Če so se s tolikim gnjevom postalili vsega zastopstva kmetovskih občin, moramo enako odločno zahtevati, da bodo v deželni zboru delali in ne zdravili svojega mačka, ki jim ga je prinesel dunajski parlament. Če se z našimi klerikalci na Dunaju ni dalo delati, tako da so jih vun vrgli iz narodne zveze, iz ministerske sobe in državnega zbora, naj si pa skrhajo svoje rožičke z večjim uspehom — saj je znana stvar — da se jim tudi tu gre — za vplivna mesta glavarjevega namestnika in deželnega odbornika, torej za osebne koristi. — Da, še za nekaj se jim gre, za uničenje narodne šole, skrajšanje pouka in zvišanje bremen učiteljstva. Samo o tem predmetu so gospodje dr. Koroščeve stranke doslej javnost obvestili kot točki programa v dež. zboru. Toda v tem oziru bodo pač morali z glavami skozi zid, kajti večina štajerskega dež. zbora ne bode privolila v poslabšanje šolstva.

Moje stališče o deželni zboru in klerikalcih bode stališče narodne stranke. — Kakor povsod bode naši stranki in meni tudi v tem oziru narodna korist dino merodajna. Volitve so od-

ločile za klerikalce, in s tem nam je začasno računati. Če bodo zasledovali v Gradcu kaj pametnega in za deželo koristnega, ne bomo se ozirali na to, da so klerikalni poslanci naši zagrizeni nasprotniki, ampak bomo podpirali vse, kar se nam bode za veliko zdelo koristno in častno. Kakor hitro bi pa bilo videti, da se dr. Korošcu ali dr. Benkoviču tudi v Gradcu gre za utrjenje klerikalstva in osebnih koristi duhovniških kolovodij, zaklical jim bodem tako odločen „Stojte!“, da ga bodo upoštevali. Jaz se tudi ne bodem razburjal, če bodo gospodje, kakor je že njih navada, da bi mene očrnili, stavili brez mene predloge, ki se tičejo mojih volilcev. Tudi slepa kura včasih zrno najde in pravim, če bodo klerikalci dosegli brez mene v deželni zboru za moje volilce le eden sam znaten uspeh, se ga bodem veselil ter izvajal posledice s tem, da bodem dal prilliko svojim volilcem, da z mojim mandatom morebiti tudi drugače razpolagajo. In kaj bodem storil in dosegel v deželni zboru jaz? To ni odvisno niti od nemške niti od slovenske klerikalne večine deželnega zbora, ampak od vas spoštovani volilci in od organizacije narodne stranke. Kakor je dosegla stranka s svojim odločnim načelnim stališčem, ki ga je zavzela k vsem javnim vprašanjem, uspehe že tedaj, ko še sploh ni imela nobenega zastopnika v deželni zboru, tako bodo se nehote apoštevale in uveljavile od stranke zastopane resne zahteve naroda tudi v prihodnje, o tem ni dvoma. Pogoj uspeha je, da vrši stranka živahno delo na zborih, v časopisju in povsod, kajti javno mnenje politično zavednega naroda se ne da niti prezreti niti ignorirati.

Ob koncu svojega govora mi torej dovolite malo besed še o narodni

stranki. Kaj bode ž njo? Ali je je vsled izida zadnjih volitev res že konec, kakor bi imeli radi klerikalci in celo oni, ki sicer niso klerikalci, pa želijo ljubi politični mir, da bi jim šlo dobro na zemlji? Odgovor je kratek, kakor ga je podal pred kratkim odlični naš prvoboritelj. Napredek se ne da uničiti, uničiti se ne da istotako narodna stranka. Mi vemo, kaj smo in kaj imamo. Naporabljene naše moči ne ginejo ampak dobivamo nove delavne somišljenike od leta do leta. In zato vemo, da naše delo za napredek naroda mora uspeh imeti in ga bode imelo. Največji sovražnik nam ne more očitati enega narodu škodljivega dejanja, nikdo nas ne more obdolžiti sebičnosti, kakor vodiki klerikalce. Prav posebno potrebno je torej, da tem bolj gledamo na vspolnitev naše organizacije, ker le v organizaciji je moč. Zelo obžalujem, da smo Celjani vsled neugodne lege in oddaljenosti s Slovenskimi goricami premalo v stikih. Nujno potrebno je, da se za okrajno glavarstvo ptujsko in ljutomersko ustvari v okvirju strankine organizacije posebno vodstvo za strankino delo v tem okrožju, ki se iz Celja težko obdela. Z ozirom na lepo število odličnih naših sotrudnikov, katere vidim tudi danes navzoče ne le iz Središča, ampak tudi iz Ljutomera in Ptujja in ormoškega okraja, ne dvomim, da se bode ta misel dala izvršiti. Upam in pričakujem, da bode v tem oziru prednjačilo Središče s svojimi neustrašnimi političnimi delavci v oni meri, kakor pri volitvah v slovenskih trgih dne 24. maja. S tem končam.

Darujte za Nar. sklad!

Politična kronika.

Deželni zbori.

v Tržaški deželni zbor. je imel večeraj svojo prvo sejo. Namestnik pozdravi novo izvoljene poslance ter pozove posl. Budinicha naj kot najstarejši prevzame začasno predsedništvo; za zapisnikarja sta izvoljena dr. Arra in dr. Wilfan. Posl. Budinich prevzame predsedništvo, pozdravi nove poslance in se pohvalno spominja tudi bivšega župana dr. Sandrinellija. Posl. Rybač interpelira namestnika o dogodkih pri dirki kolesarjev minulo nedeljo in protestira proti neopravičenim napadom italjanskega liberalnega časopisja na Slovence. Interpelantje zahtevajo, naj se uvede stroga preiskava, da se uradno dokaže, kako neosnovana so očitanja ital. listov proti Slovcem. Med čitanjem interpelacije je navstrah na galeriji tak trušč in krik, da se interpelanta še slišalo ni. V tem viku je predsednik zaključil sejo. Počasi se je dvorana spraznila, na trgu pred magistratom se pa razgreti obiskovalci galerije in njih ponlični prijatelji še nadalje vpili in kričali, delali ital. liberalcem ovacije ter psovali slovenske poslance; sicer pa se ni zgodilo nič posebnega.

a Istrski deželni zbor se je zbral večeraj v Kopru. Namestnik pozdravi nove poslance ter da naznanje, da je cesar imenoval dr. Rizzija za deželnega glavarja in dr. Laginjo za njegovega namestnika. V svojem govoru povdarja namestnik, da so zakonodajci z novimi volilnimi zakoni želeli podati volilno pravico tudi onim, ki je dosedaj niso imeli ter tako omogočiti vsem slojem prebivalstva, da po svoje uplivajo na upravo dežele in na deželno gospodarstvo, imeli so pa tudi namen omogočiti trajno spravo med

LISTEK.

Mladi kralj.

Pravljica. Spisal Oskar Wilde. — Iz angleščine prevel T. A. L. Dalje.

In ko je spal, se mu je sanjalo. In to so bile njegove sanje: Zdelo se mu je, da stoji v dolgi, nizki podstrešni sobici sredi brenčečih, ropotajočih stitev. Medla dnevna svetloba se je plazila skozi zamreženo okno in mu kazala sloke postave tkalcev, nagibajočih se nad svojimi okviri. Bledi otroci bolehnega pogleda so čepeli na težkih tramih. Kadar so čolnički šinili skozi stroj, so vzdigavali otroci vravnalnice, in kadar so čolnički obstajali, so spuščali vravnalnice in stisnili niti drugo na drugo. Obrazi so jim bili lakote skremženi in njihove tanke roke so drgetale. Ob mizi so sedele shujšane ženske in robile. Strahovit smrad je polnil prostor. Zrak je bil težak, sit gnilobe in od sten je kapljalo in curljalo.

Mladi kralj je pristopil k tkalcu in ga gledal pri delu. Tkalec se je sovražno ozrl nanj, rekoč: „Kaj mi gledaš pod roke? Si li ogleduh, ki ga

je nad nas postavil naš gospod?“ „Kdo je tvoj gospod“, je vprašal mladi kralj. „Naš gospod?“ je trpko vskliknil tkalec. „Človek je kot jaz. Resnično, le majhen razloček je med nama: on nosi lepa oblačila, jaz hodim v cunjah. On je vsega preobjuden, jaz lakote omagujem.“

„Dežela je prosta“, je rekel mladi kralj, „ni ga človeka, ki bi mu ti bil hlapec“. In tkalec je odgovoril: „V vojski si močni ukloni slabega za hlapca, v miru bogatin reveža. Delati moramo, da živimo. Oni pa nas plačujejo sramotno tako, da umiramo. Tlačanimo zanje od jutra do poznega večera in oni kupičijo zlato v svojih škrinjah. Naši otroci venejo prezgodaj. In trdi in zlobni postajajo obrazi njih, ki jih ljubimo. Naše noge tlačijo grozdje ali drugi srkajo vino. Mi sejemo žito ali naše kašče ostajajo prazne. Mi nosimo verige, čeprav jih ne vidi oko in hlapci smo, naj nam tudi pravijo: Prosti ste!“

„Ali je res tako“, je vprašal kralj. „Res je tako“, je odgovoril tkalec, „pri mladih je tako in pri starih; pri ženskah in pri moških, pri malih otrocih kakor pri onih, ki jih je upognila

starost. Trgovci nas tarejo in nič ne moremo zoper to; storiti moramo, kar ukazujejo. Duhovnik jaše mimo in moli svoj rožni venec. Ni pa je duše, ki bi skrbela za nas. Po naših ulicah, koder ne sije solnce, se vlačijo revščina srepnih, sestranih oči in greh ji sledi zabuhlega lica za petami. Zgodaj v jutro nas zbudi beda in čez noč sedi sramota ob naši postelji. Pa zakaj ti bo vse to? Nisi eden izmed naših. Preveč sreče žari iz tvojih lic.“ — Zlovoljen se je obrnil proč in vrgel čolnuček skozi statve in mladi kralj je videl, da je tkal z zlato nitjo.

Globoka groza ga je obšla in rekel je tkalcu: „Čegavo oblačilo tkeš?“

„Kraljevsko obleko mladega kralja“, je odgovoril oni. „Toda kaj to tebi mar?“

In mladi kralj je močno zavpil, se zbudil in glej! Bil je v svoji lastni sobi in videl skozi okno mesec viseč v oblakih, velik in krvavo žareč.

*

In zopet se je pogreznil v spanje, zasanjal je in to so bile njegove sanje:

Zdelo se mu je, kakor da leži na krovu velike galeje. Več sto sužnjevi je veslalo. Na preprogi, njemu ob strani

je sedel galejin lastnik. Bil je črn, kakor ebenovina in imel je turban iz kričave rdeče žide. Široki srebrni obročki so natezali njegove debele uhlje in v rokah je držal tehtnico z dvema slonokoščenima skledicama.

Sužnji so bili nagaj, okoli ledja razcefrano ogrinjalo, vsak pa je bil prikovan na svojega sosedo. Vroči solnični žarki so jih žgali in zamorci so letali sem in tja in jih bičali z režečimi, trdimi jermeni. Ti pa so iztezali svoje suhe roke in vleкли težka vesla po vodah, da je slana pena brizgala kvišku.

Končno so prispeli v mal zaliv in začeli meriti. Lahek veter je vel od kraja in zavijal krov in jadra v oblak finega, rdečega prahu. Prijahali so trije Arabci na divjih mulah in metali svoje sulice proti njim.

Galejin lastnik je zagrabil pisan lok in prestrelil grlo enemu izmed njih. Teško se je Arabec prekucnil v valovje in njegova tovariša sta odjezdila. Sledila jima je počasi na kameli v rmeno tančico zavita ženska in se od časa do časa ozirala za mrličem.

